

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ ТА МОЖЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ІНКЛЮЗИЙ ЯК ЕЛЕМЕНТІВ РИНКУ СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГ

У роботі проведено аналіз державного управління, функціонування та сприяння інклюзивної бізнесу в Україні та в світі, визначені переваги і недоліки впровадження інклюзивних моделей для окремих суб'єктів соціальної політики України в умовах глобалізації; розглянуті основні стратегії подолання недоліків інклюзії в бізнесі і запропоновані заходи державного сприяння в рамках стратегій. В статті зазначено, що інклюзивність передбачає залучення не тільки з боку громадян і державних органів, але і з боку бізнесу. Бізнес, який ініціює вирішення актуальних соціальних завдань через реалізацію інклюзивних моделей здатний якісно підвищити свій статус і довіру, що вкрай важливо України в умовах лібералізації.

Ключові слова: інклюзивна бізнес, соціальна політика, державне регулювання, глобалізація.

Постановка проблеми. Актуальність теми полягає в підвищенні якості життєдіяльності населення України, що є нагальною необхідністю, обумовленою необхідністю консолідації суспільства, об'єднання зусиль усіх його верств для реалізації цілей соціального розвитку з орієнтацією на досягнення високих соціальних стандартів і нормативів. Однією з найважливіших завдань є боротьба з бідністю і запобігання небезпечних тенденцій розширення соціальної ексклюзії уразливих груп з нормальної життєдіяльності суспільства, оскільки соціальна виключеність неминуче породжує бідність. Сприяння виникненню підприємництва інтересах бідних, або бізнес-інклюдія відносно нова стратегія соціально-економічного розвитку.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Розробленість проблеми, вчені, які брали в цьому участь. Дослідження проблеми бідності присвячені праці В.Ф. Оджбона, С. ринг, П. Тоусенда, О. Кангас, які концентрували увагу на універсальних підходах до визначення бідності, які, однак, не містили повної картини факторів і аспектів цього явища. Українські дослідники Ю.І. Саєнко, Г.З. Голеусова, В.П. Бевз, А.В. Чернявська застосовували методичні підходи визначення бідності і особливості цього прояву. У роботах Г.В. Рябіков, Л. М. Черенько зроблено аналіз функціонування інклюзивної бізнесу в світових масштабах, розроблена матриця стратегії зростання інклюзивних ринків з регіональними моделями України.

Однак, незважаючи на спадщину науки в цій галузі недостатньо уваги в роботах приділяється розгляду впливу інклюзивних моделей для державних органів та їх включення в стратегічні взаємини влади і бізнесу. Для повного висвітлення цієї проблеми необхідно врахувати цілу парадигму факторів, які доцільно адаптувати до специфіки сучасного державного інструментарію реалізації соціальної політики України у сфері сприяння бізнес-інклюдії.

Мета статті полягає у виведенні комплексних підходів до впровадження інклюзивної бізнесу в якості фактора її подолання через механізми соціальної політики. Методологія дослідження базується на загальнотеоретичного осмислення і окресленні об'єктивних закономірностей формування та розвитку системи вибору цільового ринку в умовах національних ринкових трансформацій і глобальних змін в економічному середовищі. У процесі дослідження були використані загальнонаукові та спеціальні методи, а саме: абстрактно-логічний, історичний, індукції та дедукції, системний.

Виклад основного матеріалу дослідження. Незважаючи на зростання реальних доходів населення, розмірів мінімальної заробітної плати, мінімальних пенсій, соціальних допомог і виплат, проблема подолання бідності залишається однією з найбільш актуальних в Україні. За оцінками Світового банку, кількість бідного населення (дохід яких не перевищує 2,15 дол. На день) в Україні - 306 тис. чол., Частка бідного населення перевищує 7%, а враз-

ливого населення - майже 15%, індекс людського розвитку - 0,79 [1]. У сучасних умовах «... бідність стала не тільки хронічним явищем, визначаючи спосіб життя більшої частини населення, а й чинником поляризації суспільства, його поділу на дуже заможних і дуже бідних при катастрофічному зменшенні середнього про шарку суспільства» [2]. За результатами досліджень співвідношення доходів багатих українським в бідних становить 30:1 (у Китаї - 7:1, в Японії - 4,3:1, у країнах ЄС - 5,7:1).

Поширення бідності викликають:

- Негативні природні та географічні чинники (кліматичні зміни, інтенсивне використання земель і зниження їх родючості, неповне використання національних ресурсів або їх недолік, енергетичний дисбаланс);

- Економічні фактори (повільної адаптації національної економіки до ринкових умов, неконкурентоспроможність низки галузей і виробництв, превалювання низькооплачуваних робочих місць та ін.);

- Соціально - демографічні (демографічні тенденції скорочення населення, погіршення здоров'я, неможливість отримання якісної освіти і т. Д.);

- Психологічні (трансформація психіки в бік формування успадкованої бідності - звички жити в бідності, неможливості і невизначеності в потребах).

Недостатньо ефективна державна політика в галузі соціального регулювання (занижені соціальні стандарти і гарантії, декларативний характер значної кількості соціальних програм, проблеми моніторингу та контролю освоєння державних коштів на соціальні проекти тощо) не здатна достатньою мірою сприяти подоланню зазначених перешкод.

Уразливі групи населення це - багатодітні сім'ї, самотні пенсіонери, молодь та випускники навчальних закладів (високий ризик безробіття), люди з низькою заробітною платою. Основну частину бідних (73,8%) складають сім'ї, в яких є діти до 18 років. Всього четверта частина сімей з дітьми (у складі яких немає пенсіонерів або інших непрацюючих дорослих) проживають за межею бідності. І хоча за

останні десять років ситуація змінилася на краще, соціальне самопочуття і рівень матеріального добробуту значної частини населення досі викликає занепокоєння державних і суспільних інститутів. До вразливих і маргіналізованих груп і співтовариств, найбільш схильним до ризику ізоляції, відносяться жінки, молодь, люди, протягом тривалого часу залишалися без роботи, особи з обмеженими можливостями, етнічні меншини, внутрішньо переміщені особи і мігранти.

Значний фактор росту бідності - безробіття. За даними Державного комітету статистики, рівень офіційно зареєстрованого безробіття в Україні в січні 2012 р склав 2,1% від загальної кількості населення з динамікою до зростання (грудень 2010 р - 2%, листопад - 1,6%, жовтень - 1,4%). За розрахунками неурядових організацій, реальний рівень безробіття значно вищий - 8,1 - +12,0%. Так, за підрахунками Інституту економічних досліджень і політичних консультацій, зроблених на базі методології Міжнародної організації праці, реальний рівень безробіття на початок 2011 року становив 8,3 - 8,6%, що приблизно відповідає середньоєвропейському показнику - 8,8%. За рівнем безробіття молоді вітчизняні показники вище - 13,0% проти 11,9% в Європі. Більшість безробітних за офіційними даними складають жінки (310 тис. Чол.), Найбільша кількість безробітних серед міського населення (324 тис. Чол.).

Допомога по безробіттю отримують 447,9 тис. Осіб, із середнім розміром - 814 гривень на місяць. Законом «Про Державний бюджет України на 2012 рік» встановлено на 2011 рік прожитковий мінімум на одну особу в розрахунку на місяць у розмірі з 1 січня - 894 грн., з 1 квітня - 911 гривень, з 1 жовтня - 934 гривні, з 1 грудня - 953 грн. [3]. Встановлений прожитковий мінімум відстає від споживчого кошика на 30%, при цьому склад споживчого кошика в Україні не є оптимальним, і як реально відображає потреби населення. У даних умовах виникає питання про якість життя населення України, і в тому числі тієї частини, що опинилися в скрутних соціально - економічних умовах. Так, Україна займає

73 місце (поруч - Намібія, Ботсвана, Туніс, Марокко, Тринідад і Тобаго) за глобальним рейтингом якості життя 2012 року, проведений експертами International Living на базі параметрів, рекомендованих Всесвітньою організацією охорони здоров'я, яка пропонує оцінювати якість життя на основі таких факторів, як:

- Фізичні: енергійність, втома, фізичний дискомфорт, сон і відпочинок;
- Психологічні: самооцінка, концентрація, позитивні емоції, негативні переживання, мислення;
- Ступінь незалежності: повсякденна активність, працездатність, залежність від ліків і лікування;
- Життя в суспільстві: повсякденна активність, соціальні зв'язки, дружні зв'язки, суспільна значущість, професіоналізм;
- Навколишнє середовище: житло і побут, безпека, дозвілля, доступність інформації екологія (клімат, забрудненість, густина населеності);
- Духовність і особисті переконання.

За оцінками ЮНІСЕФ (UNICEF - United Nations International Children's Emergency Fund) за індикаторами світового розвитку «дуже суттєвий ринковий розрив» в Україні спостерігається в Інтернет і комп'ютерної діяльності (ІКТ) та фінансах, «серйозний ринковий розрив» - в охороні здоров'я, якості води і т.п. Так, в Україні налічується 2,6 млн. Сільських і 1,0 млн. Міських жителів, які не забезпечені послугами санітарії відповідного рівня. Вирішенню зазначених проблем сприятиме державна політика щодо сприяння інклюзивної бізнесу, як фактору зростання соціальної корпоративної відповідальності.

Інклюзивна бізнес – це підприємницька діяльність, яка підвищує і підтримує рівень доступності необхідних товарів і послуг, шляхів отримання заробітку для бідних і соціально незахищених верств населення, а також сприяють розширенню власних економічних можливостей. Інструментами інклюзивної бізнесу виступають інклюзивні бізнес-моделі, які з економічної точки зору передбачають залучення малозабезпечених верств населення на різних етапах ланцюжка створення вар-

тості в якості споживачів, клієнтів або покупців з боку попиту, так і в якості працівників, виробників і підприємців з боку пропозиції.

Інклюзивні моделі відкривають нові стратегічні горизонти для бізнесу, така модель бізнесу показує, що корпоративна соціальна відповідальність - це нова стратегія ринкової поведінки в умовах глобалізованого світового простору.

Саме тому, замість освоєння високих цінових сегментів, для забезпечених людей, бізнес активно сьогодні перемикається на освоєння нових сегментів, це пов'язано не тільки з елементами етичної ціни та брендування в низькому ціновому сегменті. Дуже важливим моментом є те, що бізнес створює нові логістичні схеми і ланцюжка цінності свого продукту, ці схеми передбачають залученість.

Інклюзивність передбачає залучення не тільки з боку громадян і державних органів, але і з боку бізнесу. Бізнес, який ініціює вирішення актуальних соціальних завдань через реалізацію інклюзивних моделей здатний якісно підвищити свій статус і довіру, що вкрай важливо України в умовах лібералізації. Підвищення соціальної ролі і самоствердження бізнесу як соціально активного гравця, здатного вирішувати соціальні проблеми, дійсно розширює можливості діалогу та можливості подальшої лібералізації нашої економіки і, безумовно, приватно - державного партнерства.

Крім того, бізнес-моделі передбачають стійке користування природних ресурсів і є сприятливими для людей з низьким рівнем доходів і суспільства в цілому. Розширення доступу до ринків для осіб, які до теперішнього часу не мали на них виходу, не означає більш активного використання невідновлюваних природних ресурсів. Нові технології та бізнес - моделі дозволяють постачати людей продовольством, електроенергією, водою, послугами санітарії і т.п. без нанесення шкоди навколишньому середовищу. Інклюзивні бізнес моделі надають переваги як для бізнесу, безпосередньо бідного населення, так і для інших суб'єктів соціальної політики (табл.1).

Інклюзивні бізнес-моделі включають бідних як споживачів, як клієнтів або покупців, і в якості працівників, виробників і підприємців на різних етапах ланцюжка створення вартості, забезпечуючи взаємовигідний розвиток бізнесу за участю бідних. Серед переваг інклюзивних бізнес-моделей не тільки безпосередня прибуток і підвищення доходів, а також - розвиток інноваційних підходів, розширення ринку, зміцнення систем постачання, підвищення продуктивності, стійкий дохід, розширення можливостей.

Ефективні інклюзивні моделі застосовуються підприємствами різних розмірів і форм власності. Зокрема, малими та середніми підприємствами («Бегеллі» - Грузія), великими міжнародними компаніями («Тенгизшевройл» - Казахстан), великими національними компаніями («Корпорація сільського фінансування» - Молдова), некомерційними організаціями (Навчально - виробниче підприємство Товариства глухих і сліпих - Туркменістан), державні підприємства (Державний фонд підтримки малого бізнесу Воронезької області - Росія).

Узагальнення досвіду впровадження інклюзивної бізнесу по суб'єкту соціальної політики - державні органи та місцеве самоврядування і базової моделі - «Інвестування та боротьба з перешкодами» свідчить на користь його ефективності.

Соціальний діалог - це процес визначення та зближення позицій, досягнення спільних домовленостей та прийняття узгоджених рішень сторонами соціального діалогу, які представляють інтереси працівників, роботодавців та органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, з питань формування та реалізації державної соціально-економічної політики і регулювання соціально-трудова відносин.

Соціальний діалог являє собою модель урівноважування інтересів, що забезпечує соціальну стабільність у державі. Це механізм консультацій, в якому беруть участь уряд, роботодавці та профспілки. У Європі соціальний діалог вважається невід'ємною складовою демократичної держави і одним з найважливіших інструментів забезпечення стабільності та добрих

відносин на ринку праці. Україна повинна прагнути до мети, де вже на рівні підприємств роботодавців і працівників працюють разом на принципах партнерства, а не конфронтації. За підтримки уряду необхідно формування прогресивних роботодавців, які бажають мати мотивованих працівників для досягнення цілей підприємницької діяльності, та працівників, які усвідомлюють свої можливості і права.

Розвиток соціального діалогу на муніципальному рівні є важливим фактором забезпечення рівномірного розвитку регіонів і самоврядувань Естонії, так як успішне співробітництво працівників, роботодавців та виконавчої влади самоврядувань сприяє прогнозованому розвитку підприємницького середовища, що в свою чергу сприяє розвитку інфраструктури регіонів і самоврядувань. Практика організації соціального діалогу в економічно розвинених країнах дозволяє, з одного боку, встановлювати високий рівень заробітної плати, узв'язанної з якістю і продуктивністю праці, з іншого - досягати оптимальної диференціації розмірів заробітної плати між некваліфікованим і кваліфікованою працею (зарплата більшої частини найманих працівників дозволяє їм задовольняти широке коло базових потреб, включаючи придбання (оренда) комфортного житла, доступ до якісних систем освіти та охорони здоров'я).

Визнання гідної праці в якості однієї з цілей соціальної політики держави дозволило б поставити працю в центр економічного та соціального життя суспільства, підвищити якість праці, кваліфікацію працівників, рівень соціальних гарантій найманого персоналу.

Відповідно, треба було б виробити національні соціальні стандарти гідної праці і, зокрема, відповісти на питання: який орієнтовний розмір заробітної плати за кваліфіковану працю слід вважати гідним. Аргументовано відповісти на нього можна лише виходячи з досить зважених позицій по структурі споживчих бюджетів сімей працівників з урахуванням поточних і довгострокових їх потреб у житлі, освіті, пенсійному та медичному страхуванні.

Соціальний діалог здійснюється на принципах: законності; репрезентативності та повноважності сторін та їх представників; незалежності та рівноправності сторін; конструктивності та взаємодії; добровільності та прийняття реальних зобов'язань; взаємної поваги та пошуку компромісних рішень; обов'язковості розгляду пропозицій сторін; пріоритету узгоджувальних процедур; відкритості та гласності; обов'язковості дотримання досягнутих домовленостей; відповідальності за виконання прийнятих зобов'язань.

Соціальний діалог здійснюється на національному, територіальному та локальному (підприємство, установа, організація, транснаціональна корпорація) рівнях на тристоронній або двосторонній основі.

Соціальний діалог здійснюється на принципах: законності; репрезентативності та повноважності сторін та їх представників; незалежності та рівноправності сторін; конструктивності та взаємодії; добровільності та прийняття реальних зобов'язань; взаємної поваги та пошуку компромісних рішень; обов'язковості розгляду пропозицій сторін; пріоритету узгоджувальних процедур; відкритості та гласності; обов'язковості дотримання досягнутих домовленостей; відповідальності за виконання прийнятих зобов'язань.

Соціальний діалог здійснюється на національному, територіальному та локальному (підприємство, установа, організація, транснаціональна корпорація) рівнях на тристоронній або двосторонній основі. Соціальний діалог здійснюється між сторонами соціального діалогу відповідного рівня у формах: обміну інформацією; консультацій; погоджувальних процедур; колективних переговорів з укладення колективних договорів і угод.

Сторонами соціального діалогу на національному рівні є:

- Сторона роботодавців, суб'єктами якої є всеукраїнські об'єднання організацій роботодавців і свої об'єднання, які діють у кількох видах економічної діяльності, а в межах певного виду економічної діяльності - об'єднання організацій роботодавців, які створені за галузевою ознакою і мають статус всеукраїнських;

- Сторона органів виконавчої влади, суб'єктами якої є Кабінет Міністрів України або центральні органи виконавчої влади;

- Профспілкова сторона, суб'єктами якої є всеукраїнські об'єднання професійних спілок, а в межах певного виду економічної діяльності - всеукраїнські професійні спілки, створені за галузевою ознакою.

Сторонами соціального діалогу на територіальному рівні є:

- Сторона роботодавців, суб'єктами якої є організації роботодавців і свої об'єднання, які діють на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці;

- Сторона органів виконавчої влади, суб'єктами якої є місцеві органи виконавчої влади, які діють на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці. На території відповідної адміністративно-територіальної одиниці стороною соціального діалогу можуть бути органи місцевого самоврядування в межах повноважень, визначених законодавством;

- Профспілкова сторона, суб'єктами якої є професійні спілки відповідного рівня та організації професійних спілок, їх об'єднання, які діють на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці.

Сторонами соціального діалогу на локальному рівні виділяються:

- Сторона роботодавця, суб'єктами якої є роботодавець та / або уповноважені представники роботодавця;

- Сторона працівників, суб'єктами якої є первинні профспілкові організації, а в разі їх відсутності - вільно обрані представники (представник) працівників.

Цікаво проаналізувати досвід розвинених ринкових економік у даній сфері. Об'єктивною основою «революції доходів» на Заході з'явилися якісні зміни у сфері праці. Високі рівні спеціалізації, розподілу і кооперації праці, його регламентації, значний компонент високоінтелектуальної праці, підвищення психофізіологічних вимог до персоналу - ці та ряд інших характеристик індустріальної економіки зажадали створення умов для якісно нових механізмів відтворення робочої сили. Це могло бути забезпечено відповідним розміром заробітної плати найманих працівників, налагодженими системами соціального забезпечення і страхування. Основними поняттями трудової етики індустріального суспільства стали «змістовний праця», «кваліфікований і працьовитий працівник», «відповідальний працедавець».

Социальный диалог как фактор динамической сбалансированности обществен-

ной системы устанавливает равноправное участие его субъектов, что делает общественную систему устойчивой и дает возможность конструктивного развития социальных процессов, в то время как отсутствие диалогического равноправия имеет тенденцию к повышению уровня социальной напряженности, стимуляции социальных конфликтов, социальной деструкции и социальной энтропии, что делает социальную систему нестабильной.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Аналіз сучасного стану соціальної політики та досвіду існування інклюзивної бізнесу в країнах з трансформаційною економікою (до яких відносимо Україна) дозволив виділити наступні характерні особливості, які доцільно враховувати при впровадженні в Україні:

- Інклюзивні бізнес-моделі можуть включати бідних в трьох основних якостях, кожне з яких представляє можливість для ведення бізнесу: як споживачів для залучення нових клієнтів, як працівників для розширення трудових ресурсів; як виробників і підприємців для зміцнення каналів постачання і каналів збуту;

- Ключовий фактор успіху для інклюзивного бізнесу - сприяння усіх суб'єктів соціальної політики: держави, бізнесу, місцевого самоврядування, некомерційних організацій та громадськості;

- Кожен суб'єкт соціальної політики отримує свої переваги від застосування інклюзії в соціальній сфері. Зокрема, для комерційних структур ведення бізнесу з бідними приносить прибуток, сприяє розвитку нових ринків та інновацій, розширенню резерву робочої сили і зміцненню виробничо-збутового ланцюга за рахунок залучення бідних як виробників, постачальників, дистриб'юторів, власників франшиз і роздрібних продавців;

- Перешкодами для впровадження інклюзивних бізнес-проектів є недостатність досвіду у сфері, низька поінформованість суспільства і бізнесу, стереотипність мислення, обмежена інформація про ринки, неефективне регулювання, нерозвинена інфраструктура, брак знань і досвіду, обмежений доступ до фінансових продуктів і послуг;

- Основними стратегіями подолання перешкод для впровадження інклюзивної бізнесу визначають: адаптація товарів і послуг; інвестиції в подолання обмежень; мак-

симальне використання сильних сторін бідних; об'єднання ресурсів і досвіду з аналогічними організаціями; діалог з урядом з питань розробки політики;

- Моделі можуть бути розроблені з урахуванням відповідального використання природних ресурсів;

- Інклюзивні моделі відрізняються фінансовою стійкістю, надають можливість вибору і створюють можливості для населення стати учасниками ланцюжка створення вартості в якості підприємців, працівників і споживачів;

- Інклюзивні бізнес-моделі часто вимагають можливостей, якими сама компанія не володіє і на створення яких можуть знадобитися час та інвестиції, наприклад, таких як забезпечення довіри і взаємних контактів серед членів цільової групи, а також здатність проводити ефективно навчання та інформування таких груп;

- Успішні інклюзивні моделі здійснюються в галузях: сільського господарства і продовольства, добувної промисловості, фінансових послуг, комп'ютерні та Інтернет-послуги, комунікаційні системи, промислове виробництво, охорона здоров'я, роздрібна торгівля, туризм, управління відходами;

- Соціальний діалог це універсальний соціокультурний механізм, спрямований на забезпечення взаємодії різних соціальних суб'єктів, а також на відтворення і динаміку соціокультурних норм і зразків такої взаємодії, а також це інтенціональна і цілеобумовлена діяльність, яка здійснюється людьми в контексті реальних життєвих ситуацій;

- Соціальний діалог це по суті одна з форм інвестицій у соціально-культурний капітал, і деякі європейські країни вже практикують його в тій чи іншій формі, наприклад, у формі об'єднань громадян чи організованих мереж НУО;

- Соціальний діалог є функціональною характеристикою суспільства;

- Ефективні інклюзивні моделі застосовуються підприємствами різних розмірів і форм власності: малими та середніми підприємствами, великими міжнародними, великими національними компаніями, некомерційними організаціями, державними підприємствами;

- Важливими засобами стимулювання новаторських інклюзивних бізнес-моделей є різні види фінансування: стартове фінансу-

вання, спільне фінансування і надання пільгових кредитів.

Література

1. Betson B., David M., Pennifer L. Alternative Historical Trends in Poverty / V. Betson // NYC: American Economic Review. – 1998. – 348 p.

2. Красун А. Бідність в Україні та шляхи її подолання / А. Красун // Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку. № 20, 2008. – С. 81 – 85.

3. Закон України «Про Державний бюджет України на 2012 рік» // Відомості Верховної Ради України. – 2012. - № 7 – 8.

Сиченко О. А.

Государственное управление и возможности развития инклюзий как элементов рынка социальных услуг

В работе проведен анализ государственного управления, функционирования и содействие инклюзивного бизнеса в Украине и в мире, определенные преимущества и недостатки внедрения инклюзивных моделей для отдельных субъектов социальной политики Украины в условиях глобализации; рассмотрены основные стратегии преодоления недостатков инклюзии в бизнесе и предлагаемые меры государственного содействия в рамках стратегий. В статье указано, что инклюзивность предусматривает привлечение не только со стороны граждан и государственных органов, но и со стороны бизнеса. Бизнес, который инициирует решение актуальных социальных задач через реализацию инклюзивных моделей способен качественно повысить свой статус и доверие, что крайне важно Украины в условиях либерализации.

Ключевые слова: инклюзивное бизнес, социальная политика, государственное регулирование, глобализация.

Sichenko O.

Governance and possibilities of inclusion as elements of the social services market

The paper analyzes the governance, operation and promotion of inclusive business in Ukraine and in the world, identified the advantages and disadvantages implementation of inclusive models for individual subjects Social Policy of Ukraine in the context of globalization; the basic strategy to overcome the shortcomings of inclusion in business and public assistance measures proposed under the strategy. The article states that Inclusion introduces not only by citizens and public authorities, but also from the business. Business, initiating solving urgent social problems through the implementation of inclusive models capable of qualitatively improve their status and confidence that Ukraine is extremely important in terms of liberalization.

Keywords: inclusive business, social policy, government regulation, globalization.

Рецензент: Павлов К. В. – доктор экономических наук, профессор, проректор по научной работе Ижевского института управления, заведующий кафедрой «Экономика» Камского института гуманитарных и инженерных технологий, г. Ижевск, Российская Федерация.

Reviewer: Pavlov K. – Professor, PhD of Economics, vice-rector of sciences Izhevsk of institute of management, head of Economy Department Kamsky institute of humanitarian and engineering technologies, Izhevsk, Russian Federation.

e-mail: kvp_ruk@mail.ru

References

1. Betson B., David M., Pennifer L. Alternative Historical Trends in Poverty / V. Betson // NYC: American Economic Review. – 1998. – 348 p.

2. Krasun A. Bidnist' v Ukrayini ta shlyakhy yiyi podolannya / A. Krasun // Ukrayin-s'ka natsional'na ideya: realiyi ta perspektyvy rozvytku. № 20, 2008. – S. 81 – 85.

3. Zakon Ukrayiny «Pro Derzhavnyy byudzheth Ukrayiny na 2012 rik» // Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny. – 2012. - № 7 – 8.

*Стаття подана
12.08.2015 р.*

